

andre sagde, hvorfor hun tilsidst var den eneste, der talte.

Da de to Mænd kom tilbage til Studereværelset, følte Per straks, at deres afbrudte Samtale ikke længer lod sig genoptage. Præsten opfordrede ham heller ikke til at blive. Dog fulgte han ham ved Afskeden helt ud i Forstuen, takkede ham paany for den Opmærksomhed, han havde vist ham, og sagde, at det altid vilde være ham en Glæde at se ham, naar hans Vej faldt der forbi.

Per blev glad for Opfordringen og gjorde sig i den følgende Tid hyppig Ærinde i Præstegaarden i Anledning af Grøftegravningen i Engen. Tilsidst kom han der uden nogetsomhelst Paaskud og følte sig altid velkommen. Ved Guds-tjenesten i Borup Kirke viste han sig derimod aldrig, og det var ikke alene Hensynet til Svigerfaderen, der holdt ham borte. Det Indtryk, han havde bevaret af Pastor Fjaltrings Præken fra den eneste Gang, han havde hørt ham tale, fristede ikke til en Gentagelse. Paa en Prækestol gjorde Pastor Fjaltring en underlig Mester-Jakel Figur. Han var en Sandhedssøger, ingen Stemningsvækker, endsige nogen Forkynder. Man skulde søge ham i hans Enebo. Og selv der kunde han undertiden ved et uformodet Besøg flagre besynderlig forlegent og ubehersket omkring ligesom et Møl, der pludselig træffes af Lyset. Enten følte han sig trykket ved Tanken om sin Paaklædning, der sjelden var beregnet paa at ses af Fremmede, eller han var et Offer for sin indbildte Sygdom og flyttede sig hvileløs fra Stol til Stol eller sad sammenkrøben med Haanden under sit indbundne Hoved. Overfor Per fortog dog denne Skyhed sig i Almindelighed ret hurtig, og havde han